

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๐/๒๕๖๗

วันที่ ๒๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายสามารถ สุธะโกทอง ผู้ร้อง
ศาลปกครองเชียงใหม่ ที่ ๑
ศาลปกครองสูงสุด ที่ ๒ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายสามารถ สุธะโกทอง (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสามารถ สุธะโกทอง (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องเคยรับราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนบ้านบวกจัน อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ ถูกตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีนักเรียนไม่ได้เรียนหนังสือเพราะผู้ร้อง ให้เด็กนักเรียนทำงานพัฒนาโรงเรียนในเวลาเรียน จำนวนนักเรียนไม่ตรงกับข้อมูลที่รายงานต่อสำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอมะริม มีความผิดฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบของทางราชการ เลขาธิการ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น และเสนอคณะกรรมการ สำนัญประจำกระทรวงศึกษาธิการ (อ.ก.พ. กระทรวง) ให้ความเห็นชอบ ต่อมาอนุกรรมการข้าราชการครู สำนัญประจำสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวง (ในขณะนั้น) มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีผู้ร้องนำรายชื่อนักเรียนลงในหลักฐานเอกสาร ซึ่งแสดงว่าเป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านบวกจันอันเป็นเท็จ เพื่อให้ได้รับเงินอุดหนุนโครงการอาหารกลางวัน

- ๒ -

ระหว่างปีการศึกษา ๒๕๔๑ - ๒๕๔๓ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ร้องมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีคำสั่งที่ ๒๖๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เพิ่มโทษผู้ร้องจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ร้องอุทธรณ์ คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามีคำสั่งยกอุทธรณ์ ผู้ร้องเห็นว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองเชียงใหม่ (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๖๔ - ๒๖๕/๒๕๔๗ และคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๕ - ๑๒๖/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๐๑ - ๒๐๔/๒๕๕๔ ผู้ถูกร้องที่ ๑ เห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายกฟ้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๑ - ๔๔/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๔๓๔ - ๑๔๓๗/๒๕๕๕ ผู้ถูกร้องที่ ๒ เห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการโดยระบุว่า เป็นการเพิ่มโทษนั้น ไม่ถูกต้อง จะต้องยกเลิกคำสั่งเพิ่มโทษเดิมโดยถือเสมือนว่าไม่เคยมีการออกคำสั่งมาก่อน และออกคำสั่งใหม่เป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ พิพากษาแก้คำพิพากษาของผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ร้อง โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันที่ออกคำสั่ง นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของผู้ถูกร้องที่ ๑ และมีข้อสังเกตให้ดำเนินการยกเลิกคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (ปัจจุบันคือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน) ที่เพิ่มโทษผู้ร้องจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ และออกคำสั่งใหม่ให้ถูกต้อง ผู้ร้องเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองในการพิจารณาพิพากษาคดีโดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๘

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นการใช้อำนาจของผู้พิพากษาหรือตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษารรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง และเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองในการพิจารณาพิพากษาคดีโดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๘ หรือไม่

๒. การที่ผู้ถูกร้องที่ ๒ กำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย และอ้างรายงานการสอบสวนทางวินัยมาเป็นคำวินิจฉัย เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

๓. มีคำสั่งเรียกคำพิพากษา คำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำคัดค้านคำให้การเพิ่มเติม และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ฉบับจริงจากผู้ถูกร้องทั้งสอง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ

- ๔ -

เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ...
(๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การพิจารณาพิพากษาคดีตามคำพิพากษาของผู้ถูกร้องที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๖๔ - ๒๖๕/๒๕๔๗ และคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๕ - ๑๒๖/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๐๑ - ๒๐๔/๒๕๕๔ และคำพิพากษาของผู้ถูกร้องที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๑ - ๔๔/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๔๓๔ - ๑๔๓๗/๒๕๕๘ เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๘ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องปรากฏว่า ผู้ร้องโต้แย้งดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องทั้งสอง เป็นการใช้อำนาจของผู้พิพากษาหรือตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษารรณคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง ประกอบกับเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

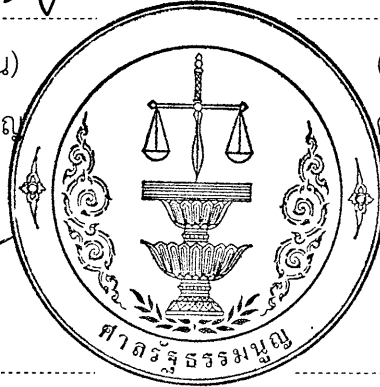
(คำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๗)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนทล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ